

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ (ΠΡΩΗΝ ΙΣΒΟΡΟΥ) ΚΟΝΙΤΣΗΣ

Τὸ χωριὸν Ἀμάραντος (πρῶην Ἰσβορος) εἶναι γνωστὸν σὲ ὅλην τὴν Ἡπειρο, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη, γιὰ τὶς περίφημες καὶ μοναδικὰς ἀτμοθέρμες του (ἀτμοῦ-χα λουτρά), οἱ ὁποῖες δυστυχῶς δὲν ἐκμεταλλεύονται ὅπως θὰ ἔπρεπε, καὶ ἔχει καὶ πλούσια ἱστορία μὲ τὴν ὁποία θὰ ἀσχοληθοῦμε ἄλλοτε πρὸ συστηματικῶς.

Πρὸς τὸ παρόν, θὰ φέρωμε μόνον στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος λίγες ἀπὸ τὶς φάσεις τοῦ ἀγῶνος πρὸς διεξήγαγον οἱ πρόκριτοι καὶ ἱερεῖς του κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀλῆ Πασῆ γιὰ νὰ τὸ κρατήσουν ἐλεύθερο κεφαλοχώρι, καθὼς καὶ τὶς κακογραμμένες καὶ δυσανάγνωστες ἀλλὰ ἐνδιαφέρουσες καὶ ἀξιόλογες ἱστορικὰς ἐνθυμήσεις, πρὸς ἔχουν χαραγμένες στὰ ἐξώφυλλα καὶ στὰ περιθώρια ἐνὸς παλαιοῦ Εὐαγγελίου ἐκδόσεως Βενετίας τοῦ 1768 οἱ ἀγράμματοι μὲν ἀλλὰ ἔξυπνοι καὶ δυναμικοὶ λευῖτες του Παπαγιάννης καὶ Παπαδημος, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων, πολὺ δίκαια καὶ σωστά, δημοσιευόμενα θὰ περάσουν στὴν ἀθανασία.

Καὶ ἀρχίζομε μὲ μιὰ μικρὴ σκιαγραφία τῶν ἀγῶνων πρὸς διεξήγαγε τὸ χωριὸν ἐναντὶα τοῖς μαχθηροῦς καὶ βάρβαρους Τουρκαλβανοῦς γείτονές του.

Γύρω στὰ 1793—94 «οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Σέργανη υἱοὶ τοῦ Μεχμετῆ Ἡσῶ Σάλιου», καθὼς καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Γλήνας μὲ ἐπικεφαλῆς κάποιον Μουχτάρ, καὶ ὁ Ντεμίρ «ἐκ τοῦ χωρίου Οὐσέτσικας» θέλησαν νὰ ἀρπάξουν διὰ τῆς βίας τὶς θερινὰς βοσκὰς «γιαγίλακιε» τοῦ Ἰσβόρου, Καρβονίτσα, Καμενίκο καὶ Σολογκοῦρα, πρὸς ἀνῆκαν μὲν τυπικῶς εἰς τὸ μουσουλμανικὸν ἀφιέρωμα «βακουῦφι» τῶν ἀδελφῶν Γιακοῦπ καὶ Σινὰν βέη ἀλλὰ τὲς ἐνέμοντο καὶ τὲς ἐξουσίαζαν ἀνέκαθεν οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ πληρώνοντας ἕνα καθορισμένον ἐτήσιον φόρον πρὸς τοὺς κατὰ καιροὺς ἐπιτρόπους τοῦ βακουφιοῦ αὐτοῦ.

Οἱ Ἰσβοριῖτες ὅμως, ἔξυπνοι καὶ δυναμικοὶ, ἔφτασαν μέχρι αὐτὴ τὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ κατῴρθωσαν νὰ ἀποσπάσουν Σουλτανικὸν φερμάνι μὲ ἡμερομηνία «Ρεμπιούλ Ἀχῆρ 1219», ἔτος 1794 μ.Χ., μὲ τὸ ὁποῖο διατάχθηκε ὁ ἱεροδίκης (Κατῆς) τῆς Κονίτσης νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς γείτονες Τουρκαλβανοῦς νὰ ἐνοχλοῦν τοὺς κατοίκους τοῦ Ἰσβόρου καὶ νὰ ἐπεμβαίνουν στὸ βουνοῦ τους. Καὶ ὑπακούοντας στὴ Σουλτανικὴν διαταγὴν ὁ ἱεροδίκης τῆς Κονίτσης Χασὰν Ἐφένδης, ἀπέστειλε ἐπὶ τόπου τὸν κλητῆρα Μουλᾶ Σουλεϊμὰν ὁ ὁποῖος ἔκανε αὐτοψία, καὶ ἀμέσως κατόπιν στὶς 9 τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς Τζεμαζήλ Ἐβέλ τοῦ ἔτους 1220 (1795 μ.Χ.) κοινοποίησε τὴν ἀπόφασίν του ἣ ὁποία συμφωνοῦσε μὲ τὶς ἀπόψεις τῶν Ἰσβοριῖτων καὶ μὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ Σουλτανικοῦ φερμανίου. Παράλληλα δὲ οἱ Ἰσβοριῖτες εἶχαν ἐξευμενίσῃ μὲ δῶρα φαίνεται καὶ τὸν φοβερὸν Ἀλῆ Πασῆ Τεπελενλῆ, καὶ εἶχε δώσει καὶ αὐτὸς διαταγὴν πρὸς τὸν ἱεροδίκην Κονίτσης νὰ κἀνῃ ἐπιτόπια αὐτοψία καὶ νὰ δικαιώσῃ τοὺς Ἰσβοριῖτες, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐξεδόθηκε ἡ παραπάνω δικαία ἀπόφασι ἠσύχασαν γιὰ μερικὰ χρόνια.

Στὰ 1803 ὅμως, ὁ ἐπίτροπος τοῦ βακουφιοῦ Σινὰν καὶ Γιακοῦπ βέηδων Σιέχης Μπεχλιούλ Ὀσμὰν ἔφέντης ἔκανε ἀγωγὴν ἐναντίον τῶν κατοίκων τοῦ Ἰ-

σβόρου ἐνώπιον τοῦ Ἱεροδίκου Ἰωαννίνων Χαλήλ Ἰμάμ, ἀπαιτῶντας τοὺς φόρους δύο ἐτῶν ἀπὸ τὸ βουνὸ Καμενῖκο, Σολογκούρα καὶ Καρβουνίτσα, τοὺς ὁποίους δῆθεν τοῦ καθυστεροῦσαν. Ἀλλὰ ὁ πληρεξούσιος τοῦ Ἰσβόρου Παπα-Πορφύρης, ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν 99 οἰκογενειῶν τοῦ χωριοῦ, κατώρθωσε τελικὰ νὰ συμβιβαστῇ μὲ τὸν Σιέχη, καὶ ἔτσι τὸ ζήτημα ἔληξε.

Τὴν ἐπομένη χρονιά ὁμως, ὁ Σιέχης Μπλεχλιούλ ἦρθε σὲ προστριβὲς μὲ τὸν Σπαχῆ τοῦ χωριοῦ Ἰσλιὰμ Ρετζέπ, ὁ ὁποῖος σὰν τιμαριοῦχος του εἰσέπρατε ὠρισμένους φόρους ἀπὸ τὰ προϊόντα τοῦ Ἰσβόρου, καὶ κατέληξαν στὰ δικαστήρια.

Τέλος δέ, μὲ δεύτερο αὐτοκρατορικὸ φιρμάνι πὺ ἐξεδόθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς Ραμαζάν τοῦ 1230 ἔτους ἐγίρας (1805 μ.Χ.) καθορίστηκε νὰ «κατέχη ὁ εἰρημένος Σπαχῆς Ἰσλιὰμ υἱὸς Ρετζέπ μετὰ τὸν συνιδιοκτητῶν του τὸ εἰρημένον χωρίον (Ἰσβορον) συμφώνως μετὰ τῶν γαιῶν ὑπάρχουσι ἐντὸς τῶν συμφώνως πρὸς τὸ Κτηματολόγιον συνόρων» καὶ ὁ Σιέχης Μπλεχλιούλ νὰ λαμβάνη τοὺς φόρους τῆς ὄρεινῆς βοσκῆς Καμενῖκ, Καρβουνίτσας καὶ Σολογκούρας. Φυσικὰ καὶ οἱ Ἰσβοριῖτες, στὴν κατοχὴ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται οἱ ἐπίσημες μεταφράσεις τῶν προαναφερθέντων Σουλτανικῶν φιρμανιῶν καὶ δικαστικῶν ἐγγράφων, δὲν θὰ ἔμειναν ἀμέτοχοι σιὸν μετὰξὺ τοῦ Σπαχῆ των καὶ τοῦ Σιέχη Μπλεχλιούλ ἀγῶνα, καὶ αὐτοὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπλήρωσαν τὰ ἔξοδα.

Ἀργότερα, πῶς ἀκριβῶς περιῆλθε στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ χωριοῦ τὸ βουνὸ καὶ τὰ δάση του δὲν γνωρίζομε.

Πάντως ὁμως, ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ ἐπίσημα μισθωτήρια ἐγγραφα τῶν ἐτῶν 1860, 1872, 1873 καὶ 1880, τὰ ὁποῖα ἰδιοχείρως ἀντεγράψαμε, ἡ Κοινότητα ἐκμεταλλευόταν καὶ νοίκιαζε τὰ δάση τῆς περιοχῆς ἀπ' εὐθείας αὐτὴ ἢ ἴδια.

Ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐπεκταθήκαμε. Ἄς ἐρθῶμε πλέον στὶς ἱστορικὲς ἐνθυμήσεις τῶν δύο ἀειμνήστων ἱερέων Παπαγιάννη καὶ Παπαδήμου, παραθέτοντάς τες αὐτούσιες καὶ μὲ τίς συμπαθεῖς ἀνορθογραφίες των.

Ἔτος 1782

Ἐπὶ τοῦ Β' ἐξωφύλλου, διὰ χειρὸς Παπαγιάννη.

«το κερο οπου εγνηκα παπας το ετος 178... ο στραβρος ηταν στον παπαπροφηρη».

Εἰς περιθώριον σελ. 73, διὰ χειρ. Παπ)νη.

«Τον κερο οπου εγνηκα παπας ετος 1782»

1783

Ἐπὶ τοῦ Β' ἐξωφ. διὰ χειρ. Παπ)νη.

«τη κερων δηαβηκε ἡ ακρηδα ετος 1783»

«εγνηκε το φορτομα το γενημα. ....

ακρηβηα αψηγ 1783»

1784

Εἰς σελ. 3, διὰ χειρ. Παπ)νη (καὶ εἰς σελ. 72)

«Ο βασηλης μου εγνηε του αγηου νηκολαου το μαη το ετος 1784».

1785

Εἰς σελ. 72, διὰ χειρ. Παπ)νη.

«ο κρηιτζης μου εγνηε τὸ 1785».

1787

Εἰς Β' ἐξώφυλλον, διὰ χειρ. Παπ)νη.

«Θημηση τον κερων οπου εκαμε χημονα κακον το χημονα ολο ξερασηα τον απρηλη ολον εος του αγηου γεοργηου που ερηξε στο χοριο μεσα μηα πηθαμη χηοση κε μετα ολο βροχες».

1788

Εἰς σελ. 3 Α'.

«Ἐτοῦτο το ἀγνον εὐβαγγεληον ηνε του ἀγνου γεοργηου απο χοριον ησβορον κε οπηος το αποξενωση νὰ εχη την καταραν του ἀγνου γεοργηου εγο ο παπαγηανης γραφο ετος 1788 νοεβρηου 25».

Εἰς σελ. 3

«Θημηση τον κερο οπου εκαμε κακον κερων ολον το σαρανταημερο βροχὲς μερα νηχτα οπου δεν εσηγησε οπου εβρασαν κε η πετρες ολες ετος 1788 Παπαγηάννης γραφο».

Εἰς σελ. 12, διὰ χειρ. Παπ)νη.

«Θημηση τον κερο οπου εκαμε κακο χημονα το σαρανταημερο του ἀγνου σπηρηδονα ολο βροχὴ κε ηστερα ολο χηονη εος την περητομη του Χρηστου κε του ἀγνου κε μεγαλου Βασηληου ετος 1788».

1789

Εἰς σελ. 12, διὰ χειρ. Παπ)νη.

«επατρέψαμε κε το δημο του Χρηστου (ἀσφαλῶς τὸν μετέπειτα ἱερέα) κε την βαπτισην τον Χρηστουγενον ηταν ο σταβρος στον μαχαλα της Χρηστενας ετος 1789».

Εἰς σελ. 67, διὰ χειρ. Παπ)νη.

«Θημηση τον κερο οπου εγηνηκε ακρηβηα το σταρη ηκοση γροσηα κε το καλαμποκη δεκαοχτο (τὸ φόρτωμα ἀσφαλῶς) ετος 1789».

1790

Εἰς σελ. 150, διὰ χειρ. Παπ)νη.

«Θημηση τον κερο που δεν εκαμε χημονα ολο ξερα κε ηχε το χημονα ολον το ποταμη δεν εκλησε ολο το χημονα δουλεβε η ποταμηα (δηλαδὴ περνοῦσαν μέσα οἱ ὁδοιπόροι κ.λ.) ετος 1790 το ἀγνον πασχα απρηληου...».

1794

Εἰς σελ. 5, διὰ χειρ. Παπ)νη.

«Θημηση το κερο οπου εκαμε ξερα ολο το χημονα ουτε βροχη ουτε χηονη οπου εστησαν τα νερα κε το ποταμι τον αβγοστιο ακομα οληγοτερον ετος 1794 τὸ ἀγνον πασχα απρηληου 9».

Εἰς σελ. 113, διὰ χειρ. Παπ)νη.

«το τημηοτατο κε ευγενεστατο κηρηο ἀγαπημενε μου δημητριε (προφανῶς ἀπευθύνεται πρὸς τὸν μετέπειτα χειροτονηθέντα ἱερέα Παπαδῆμον) ἀγαπητος σε ασπαζομε εν Χρηστο εκ μεσα μεσα της ψηχης μου κε της καρδης μου ετος 1794 παπαγηανης ἀγαπητος κε εφχομε».

Εἰς σελ. 109, διὰ χειρ. Παπ)νη.

Ἄχρονολόγητη, ἀλλὰ πιθανῶς τὸ 1794.

«Το τημηοτατο κε πανεβλαβεστατο κηρηο κηρηο το τημηον σου ονομα ασπαζομε κε την καλην σου τημηαν ασπαζομε εκ μεσου της ψηχης παπαγηανης ταπηνος δουλος σου ευχομε» (Πιθανὸν νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Δεσπότη).

Εἰς σελίδα 112, διὰ χειρὸς Παπαδῆμου.

Ἄχρονολόγητη ἀλλὰ πιθανῶς τὸ 1794 ἢ 1795.

«πανοσηότατε κε εὐγενεστατε κυρ παπαηῶάνι την πανοσιώτητα σου ἀδελφηκὸς ἀσπαζομε ἡδεος προσαγορευω δεομενος του ἀγῆου θεοῦ ἦνα σκεπη κε δηαφηλαιτη ψηχης τε κε σοματος σου φανερονο εγο το χατηρι δεν σου το εχαλυσα». (Πιθανὸν νὰ ἐννοῆ ὅτι περιεβλήθη ἢ θὰ περιβληθῆ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα).

1795

Εἰς σελ. 68, διὰ χειρ. Παπ)μου.

«Θήμηση τον κερὸν οπου εχεροτονήθηκα παπὰς μηνας νοέβρης 18 τὸ ἔτος 1795».

Καὶ εἰς σελίδα 115.

«Θήμηση τη κερὸν χεροτονηθηκα ηερεὺς ἔγο ὁ παπαδημος τοῦ Χρηστοῦ νοεβρηου 18 ετος 1795».

1797

Ἐπὶ τοῦ Α' ἔξωφύλλου, διὰ χειρὸς Παπαδήμου.

« 1797 μηνὸς μαΐου 6

τὸν κερὸν ὅπου ἔσταχόθη τὸ παρον εβαγγέλιον ὅπου ἐπολεμουσαν ἡς το τέλβινο ὁ ἀλὴ πασὰς με τὸ μουσταφὰ πασα κὲ με τὴ νηβητσα κὲ με τὸν ἀγη βα- σήλη κε ηχε κηνήση ὁ φρατζέζος κε ηχε νηκήση ὅλα τὰ βασήληα τον ρομέον κε με τον τούρκον τὸ ηχε καλα τὸ ἔμαθε ὁμος ὁ μόσκοβος κὲ ὁ νεμτσας κὲ ο κκλέζος κὲ ὁ ουκουρος κὲ τοῦ ἐπηραν το σκαμνι κὲ τὸν ἦρθεν λόγος κὲ ἐκήνησε νὰ παγένη κὲ τὸν ἐκαρτέρησαν με τὰ καροβηα κὲ τοῦ ἐπάτησαν τὰ καράβηα του 27 ὄλο α- σκερι γοματα χηλαδες ἀνθρώπη 70000 κε ἥστερα οπομηνε αὐτὸς στην ξερα κὲ ἦρ- θεν ὁ μόσκοβος με τὸν καπετὰν πασὰ στοὺς κορφοὺς κὲ αὐτὸς ηχε κλήση τὸ κα- στρο κὲ ἐπολεμησαν μήνες 2 κε ἥστερα τον εὐγαλαν κὲ τοὺς ἐσήκωσαν ολουνοὺς ζουντανοὺς τοὺς φρατζέζους».

1798

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἔξωφύλλου.

«Θήμηση τὴ κερὸν εφκασαμαν τὴν ἐκλησήαν στὲς δεκατέσσερις τοῦ σταυροῦ κὲ ἐδόκαμε του δεσπότη γροσα 415. 1798 παπαδημητηρος γράφω». (Ἐπὶ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα φαίνεται ὅτι ὁ Παπαδημήτηρος καὶ ὁ Παπαδήμος εἶναι τὸ ἴ- διο πρόσωπο).

1799

Σελὶς 10, διὰ χειρ. Παπαγιάννη.

«Θήμηση τον κερὸν οπου εκαμε κακον χημονα κε βροχες το καλοκερη κε ο- λον το χινοπορον οπου χαλασεν ο αλη πασας την πρεβεζαν μην σεμτεβρης 10 ετος 1799».

Εἰς σελ. 92, διὰ χειρ. Πα)μου.

«Θήμηση τη κερὸν αρχήνησαν ἡ βροχες απο τα ησοδηα κε ος τοῦ Χρηστοῦ 1799».

Εἰς σελ. 114, διὰ χειρ. Πα)δήμου.

«Θήμηση τὴ κερὸν ἀπεθανε ο μηχάλης τους Χρηστατες μαρτηου 22 ετος 1799».

Ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ καλύμματος διὰ χειρ. Πα)δήμου.

—1799 μηνας μαηου 20—

«Θήμηση τὴ κερὸν ἐπολεμούσεν ο σουλλεμάνμπεης ἀπὸ τη φρασαρη με τα ἀνηψηδηα του κὲ δεν τοῦ ἔκαμαν τήποια».

Ἐπὶ τοῦ Α' ἔξωφύλλου, διὰ χειρ. Πα)δήμου.

«δηατὴ γραφο τον κερὸν ὅπου ἐχάλασεν ὁ ἀλήπασας την πρεβεζαν οπου δὲν ἀφησεν ουδὲν ψυχὴν μέσα ἀλη εφηγαν ἀλη ἐπνιγηκαν ἡς τὸ πέλαγος ἀλη σκλάβη ἐπήραν η ἀγαρηνη ἐκηνο οπου ἐπαθαν η καυμένη νὰ μὴν τὸ παθη κανενας οποτε 1799».

1800

Εἰς σελ. 126, διὰ χειρ. Πα)δήμου.

«Θήμηση τή κερων ἀπέθανε ἡ παλαδια του παπαπροφήρη μηνας γεναρηου 17 ετος 1800».

Εἰς σελίδα 122, διὰ χειρ. Πα)δήμου.

«Θημηση τή κερων ἐγήνηκε ο φोटος του παπαδη ου του αγήου στεφανου δηκεβρηου 27 ετος 1800».

Ἐπὶ τοῦ Α' ἔξωφύλλου, διὰ χειρ. Πα)δήμου.

«Ετος 1800

πανοσηότατε κε εὐγενέστατε εν κηρηο κὺρ παπαηωάνη την πανοσηότη σου αδελφικός σε ασπαζομε κὲ τὸν ἐν Χρηστὸ ασπαζμο απονεμο».

1801

Εἰς σελ. 123, διὰ χειρ. Πα)δήμου.

«Θήμηση τη κερὸν ἦταν ακρηβηα εφτακε στη προεμειη το σιάρη γροσα 52 τὸ καλαμποκη γρόσα 412 στο λεσκοβηκη γρόσα 410 κε σιτή κωνητζα γροσα 410 1801» (πιθανὸν ἐννοεῖ 5,20 καὶ 4,12—4,10).

Ἐπὶ τοῦ ἔξωφύλλου, διὰ χειρ. Πα)δήμου.

«Θημηση τή κερων εχάλασεν η πλαβαλη απρηληου 8 (ἢ 26) ἔτος 1801».

1802

Ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἔξωφύλλου, διὰ χειρ. Πα)δήμου.

«Θήμηση τή κερὸν ἦρθαν ἡ πλαβαλήτες οπήσο στην πλάβαλη φλεβαρίου 10 ετος 1802».

Εἰς σελ. 69.

«Θημηση τη κερων αρχήνησαν ἡ βροχὲς ολο το σαρανταήμερον ος τα αγηα Θεοφανηα ἡμερανυχτα εβρεχε Παπαδημος γράφο ετος 1802».

1803

Εἰς σελ. 41 διὰ χειρ. Παπαδήμου.

«Θημηση τή κερὸν ἐχονησεν στον καμενικο κε ἦλθεν ος στην λημνην ἡουνηου μηνὸς 11 1803».

1805

«Θημηση τη κερων γηνηκε ὁ παναγηότης μου οκτοβριου 25 ξημερονουντας του αγηου δημητρηου ετος 1805 παπαδήμος γράφο».

ΑΧΡΟΝΟΛΟΓΗΤΑ

Εἰς σελ. 2, διὰ χειρ. Παπαγιάννη.

«Θημηση τον κερο οπου εκαμε ξεροπαγηα απο του αγηου νηκολαου εος του εβαγγελησμοῦ της ηπεραγηας Θεοτόκου».

Εἰς σελ. 31 διὰ χειρ. Παπαγιάννη.

»Τον κερο οπου εκαμε κακη ξεροπαγηα απο του αγηου νηκολαου εος τη μεγαλη πεμτη σταλα βροχη δεν επεσε εστησαν τα ποταμια γηα τον αβγοστο τη μεγαλη πεφτη εβρεξε το αγηον πασχα μαρτηου 20 το ετος 17...».

Εἰς σελ. 15. διὰ χειρ. Παπαγιάννη.

«Θημηση τον κερων οπου εκαμεν χημοναν κακο ολο το χημονα χηονηα ηταν το αγηον πασχα απρηληου 20 εγηνε το φορτομα το σταρη γροσια 30 τορα ης τες ηκοση του μαηου εχηόνησε στη σοτηρα το ασπρησε».

Εἰς σελ. 151, διὰ χειρ. Παπαγιάννη.

«Το τημηοτατο κε εβλαβεστατο κηρηο κηρηο το τημηον σου ονομα ασπαζομε απο μεσα μεσα της ψηχης μου κε της καρδιας μου.

παπαγηανης ευχομε»